

L'usage du présent pour décrire une situation

Lorsque le deuxième verbe dans une phrase décrit une situation ou un état, il est toujours au présent, sans se soucier du temps du premier verbe de la phrase. Par exemple :

J'ai entendu le téléphone **sonner**. **שמעתי** את הטלפון **מצלצל**.

Le premier verbe de la phrase ci-dessus – שמעתי (entendre) – est au passé. Toutefois, le deuxième verbe, מצלצל (sonner), qui décrit l'état du téléphone au moment où la phrase se déroule, est au présent. le temps du deuxième verbe est invariable, même si celui du premier verbe change :

J'entendrai le téléphone **sonner**. **אני אשמע** את הטלפון **מצלצל**.

En français, une phrase subordonnée respecte la concordance des temps (le verbe d'une proposition relative s'accorde généralement à celui de la proposition principale et il peut prendre la forme infinitive quand, comme dans l'exemple ci-dessus, le sujet du second verbe est le complément d'objet direct de la proposition principale ou qu'il est le sujet de la proposition principale, comme dans la phrase "Je veux manger").

Choisissez le verbe qui convient

- א. ראיתי את הצלחת ושמעתי אותה
(נפלה, נופלת, ליפול) (נשברה, נשברת, להישבר)
- ב. "אל ! אני רוצה אותך."
(תזוז, לזוז, זזים) (אצייר, מצוירת, לצייר)
- ג. "אני מבקשת ש לי את שיעורי הבית שלכם באי-מייל כדי
(לשלוח, שולחים, תשלחו)
- ש אותם."
(אבדוק, בודקת, לבדוק)
- ד. "בא לי משהו מעניין! אולי אליי לראות סרט
(עושה, נעשה, לעשות) (בא, תבוא, לבוא)
- ה. אם תשחי בבריכה, אני אותך
(צילמתי, מצלם, אצלם) (שוחה, תשחי, לשחות)
- ו. "בואי את הילדים אצל ההורים שלי ו לטיול בנגב
(להשאיר, תשאירי, נשאיר) (לנסוע, תנסעי, ניסע)
- רק אני ואת!"
- ז. "התקשרתי אלייך כדי לך על הישיבה של אתמול וכדי שאת
(מספר, אספר, לספר)
- לי איך הייתה הנסיעה לאירופה."
(מספרת, תספרי, לספר)